

“Jij verdient het niet te leven,” zei een agent.

EEN MAN WORDEN

Manfred woog nog maar 57 kilo toen hij een over-dosis nam. De poging mislukte en er was nog maar één optie: vechten. Manfred won, dankzij Housing First van HVO-Querido: “Ik ben nog maar net begonnen aan het burgerlijke leven en ik kan het nog jaren volhouden.”

“Ik was vier toen ik voor het eerst moest wegvluchten. Naar de burens. Ik wil er niet teveel over praten. Mijn stiefvader dronk, en er was veel agressie thuis. Op mijn zevende ben ik uit huis geplaatst en vanaf dat moment heb ik altijd in internaten gewoond. Nog voor mijn twintigste woonde ik op straat en draaide mijn leven twintig jaar lang om dope scores. Je bent alleen maar bezig met: wat eet ik over een uur, hoe kan ik m'n volgende shot krijgen? Nu, nu, nu! Dat heet overleven. Als je daar druk mee bent, hoef je niks te voelen.

Kerst was het moeilijkst, als ik gezinnen met boodschappen naar huis zag wandelen. Ik wilde graag een van die kleine kindjes zijn. Maar ik werd wakker geschopt als ik in een portiek lag te slapen. ‘Jij verdient het niet te leven,’ zei een agent toen ik agressief werd. Ik snap dat het stoorde dat ik daar lag, maar terugdenken aan hoe dat voelde, raakt me nog steeds.

WAAROM LIG JIJ HIER?

Eén agent, Fred, hurkte op een dag bij me neer en vroeg: ‘Waarom lig jij hier?’ Hij nam me mee naar een inloophuis voor een douche en schone kleren. Toen startte ik met een afkicktraject. In 2004 was ik achttien maanden clean en stond op de lijst

om een huis te krijgen. Ik rookte één joint en werd uit het programma verwijderd. De drie jaar daarna gebruikte ik meer dan in alle jaren daarvoor en woog op een gegeven moment nog 57 kilo. Ik was zó moe. Ik nam een overdosis. Toen dat mislukte, ben ik voor de enige andere optie gegaan: vechten.

“Het voelt bijzonder dat ik nu iets te geven heb aan degene die ik zelf ooit was.”

Ik kwam terecht in een afkickpaviljoen in Castricum. Duinen, frisse lucht, weg uit Amsterdam; ik kreeg energie.

Op een dag zat ik aan een maaltijd en ineens werd ik eruit gehaald en werd me zo even meegedeeld: ‘Je vader ligt op sterven. Hij zoekt jou.’ Rosalien, die ik kende omdat ze vrijwilligster was bij een gevangenis waar ik gezeten heb, zei: ‘Bezoek hem nou maar, voor jezelf. Ik heb naar haar geluisterd en heb geen moment spijt gehad. Ik heb hem vergeven. Ik heb zijn kist gedragen op de begrafenis. Rosalien zei: ‘Vandaag ben je

voor het eerst man geworden.’ Ik denk dat ze gelijk had.

IK HEB NU IETS TE GEVEN

In 2011 kreeg ik mijn eigen huis via het Housing First Traject van HVO-Querido. De gedachte achter Housing First is dat als jij eenmaal een huis hebt, je tot rust komt en kunt werken aan de problemen waardoor je op straat kwam of verslaafd raakte. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik mij ergens thuis voelde, dat heeft zo'n rust gebracht. Ik ben schuldenvrij, heb therapie gedaan en mijn moeder vergeven. Mijn dochter zocht contact met me. Zij is altijd mijn waakvlammetje geweest. Ik wilde niet met een gebit van zwarte stompjes voor haar staan, en heb daarom eerst mijn tanden laten behandelen. Dat gaf me ook buitenshuis meer zelfvertrouwen.

Nu werk ik als ervaringsdeskundige en draai diensten op de winteropvang. Het voelt bijzonder dat ik nu iets te geven heb. Mijn doel is om voor de zomer mooi werk te vinden, maar volgend jaar wil ik de winteropvang weer doen. Geef mij maar dit burgerlijke leven. Ik ben er pas net aan begonnen, ik kan het nog jaren volhouden.”

HVO-Querido ondersteunt kwetsbare mensen in Amsterdam, Haarlem en Diemen in hun streven om zelf – opnieuw – de regie over hun leven te krijgen, zodat zij weer deel kunnen nemen aan de maatschappij. Daarbij wordt uitgegaan van wat iemand kan en niet van wat iemand niet kan. HVO-Querido heeft 1.100 medewerkers en is actief op 50 locaties voor 3.500 cliënten.
